

Aanpassing van de ziektekostendrempel in de buitengewone lastenregeling van de inkomstenbelasting en de loonbelasting

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET
EINDVERSLAG

(Ingezonden 20 november 1973)

Nr. 9

Zeer vele leden zouden gaarne nog een opgave ontvangen van de normbedragen voor dieetkosten welke in bepaalde gemeenten dan wel in regionaal verband worden gehanteerd bij toepassing van de Algemene Bijstandswet. Zoals de ondergetekende in de memorie van antwoord (blz. 4 rechterkolom) heeft te kennen gegeven is het hem bekend dat in bepaalde gemeenten en ook wel in regionaal verband een dieetkosten-normering wordt gehanteerd bij het verstrekken van bijstandsuitkering. Hij is evenwel niet bekend met de normbedragen zelf en waar het hem niet mogelijk was deze op zo korte termijn tot zijn beschikking te krijgen, kan hij tot zijn spijt niet voldoen aan het verzoek van de zeer vele leden.

De hier aan het woord zijnde leden stelden voorts nog de vraag of het niet juist is dat de golfbeweging in de opbrengsten, voor zover veroorzaakt door de effecten van de ziektekostenregeling, zich vrijwel geheel beneden de lijn van de trendmatige opbrengstontwikkeling voordoet, zodat een (zorgvuldiger en) regelmatigere, in casu jaarlijkse, bijstelling van de ziektekostendrempel, bezien over een reeks van jaren, toch een zeker positief effect op de opbrengst uitoefent. In beginsel kan de ondergetekende deze vraag niet anders dan bevestigend beantwoorden. Het is hem evenwel niet mogelijk het effect daarvan enigermate kwantitatief aan te geven. Overigens wil de ondergetekende hierbij aantekenen dat dit niet te kwantificeren effect pas van betekenis gaat worden indien metterdaad zou worden overgegaan van periodieke bijstelling tot een systeem van jaarlijkse bijstelling van de ziektekostendrempel. Zeer vele andere leden vonden dat hun vraag waarom de bovenste grens niet naar beneden doch naar boven was afgerond, niet is beantwoord. Naar hun mening kan namelijk niet als zodanig gelden de mededeling dat de bestaande verhouding ongeveer is gehandhaafd. Hun opvatting dat de ondergetekende in verband met deze bovenste drempel hun opmerking uit het voorlopig verslag omtrent het uitgavenniveau van niet-ziekenfondsverzekerden zou hebben geciteerd, moet op een misverstand berusten. De ondergetekende heeft deze opmerking namelijk geciteerd in verband met de overgang van een drempelpercentage naar een vast drempelbedrag, dus in verband met de eerste inkomensgrens die aansluit bij de hoogte van de ziekenfondsgrens. Op de tweede inkomensgrens heeft betrekking zijn mededeling dat de bestaande verhouding ongeveer is gehandhaafd.

Zoals deze leden in het voorlopig verslag opmerkten, wordt de onderste grens met een derde opgetrokken en zou eenzelfde maatstaf voor de bovenste grens leiden tot een bedrag van f 53 333. De ondergetekende wil in dit verband (nog eens) herhalen hetgeen hij in de memorie van antwoord hierbij voorop heeft gesteld, namelijk dat het niet wel mogelijk is precies aan te geven bij welk inkomen de overgang naar een hogere vaste drempel dient plaats te vinden en dat hij daarom van mening is dat in het kader van een technische aanpassing van de ziektekostendrempels het handhaven van de bestaande verhouding niet alleen de meest voor de hand liggende oplossing is maar ook redelijk en aanvaardbaar voorkomt. Wanneer als uitgangspunt wordt aanvaard dat de bovenste grens – welke destijds is ontstaan uit overweging dat de grens voor de hogere inkomens wat hoger kan worden gesteld om de

bovengrens ten behoeve van de middengroepen op een iets lager peil te kunnen brengen, een overweging derhalve waaraan het onderscheid tussen al dan niet ziekenfondsverzekerden volkomen vreemd is – bij voorkeur op een veelvoud van f 5000 dient te worden bepaald, wordt naar de mening van de ondergetekende aan het handhaven van de bestaande verhouding meer recht gedaan door een afronding met f 1667 naar boven in het voordeel dan door een afronding met het dubbele daarvan, namelijk met f 3333, naar beneden in het nadeel van de belanghebbenden. Zoals de ondergetekende in de memorie van antwoord heeft opgemerkt, leent de buitengewone lastenregeling er zich qua karakter niet toe te fungeren als instrument voor het voeren van een samenhangend inkomensbeleid dat gericht is op een verkleining van de inkomensverschillen. Dit aanvaardend, moet bedacht worden dat in het kader van dit technische aanpassingsvoorstel een naar verhouding wat geringere verhoging van de bovenste inkomensgrens redelijkerwijs gepaard zou moeten gaan met een in ongeveer dezelfde mate achterwege blijven van de bijstelling van het bovenste drempelbedrag.

Het stelt de ondergetekende teleur dat zijn uiteenzetting over de betekenis van de hypotheekrente voor de buitengewone lastenregeling de zeer vele andere leden niet geheel had bevredigd. Naar hun mening wordt het argument tegen wijziging van het aftrekregime voor hypotheekrente uit hoofde van de te vrezen distorsies zwakker indien verschillende soorten rente op praktische gronden verschillende gevolgen moeten blijven meebrengen voor de berekening van het belastbare inkomen. Deze conclusie moet de ondergetekende voor rekening van de hier aan het woord zijnde leden laten nu met de financiering van de eigen woning in verband staande hypotheekrente in het fiscale systeem geen andere plaats inneemt dan alle overige met bronnen van inkomen – bedrijf, zelfstandig beroep, dienstbetrekking, andere arbeid, andere vermogensbestanddelen dan de eigen woning (geen roerende goederen in eigen gebruik zijnde) – verband houdende renten en kosten. In verhouding tot dit totaal aan zakelijke aftrekposten welke als onderdeel van het onzuivere inkomen mede een rol spelen, althans kunnen spelen voor het bepalen van het drempelbedrag van de buitengewone lastenregeling, neemt naar de mening van de ondergetekende de niet met een bron van inkomen verband houdende rente welke tot de persoonlijke verplichtingen wordt gerekend en daardoor geen verlagende invloed kan uitoefenen op het drempelbedrag voor de buitengewone lasten een zo bescheiden plaats in dat daarin nauwelijks enige grond kan worden gevonden de hypotheekrente te dezen anders te gaan behandelen. Overigens wil de ondergetekende gaarne toezeggen dat aan het hier gesignaleerde aspect mede aandacht zal worden geschonken bij de studie inzake de fiscale behandeling van de rente.

De Minister van Financiën,

W. F. DUISENBERG.